

ΩΡΑΙΟΖΗΛΗ-ΤΖΙΝΑ ΔΑΒΙΛΑ

Η απόφαση

2024

Ωραιοζήλη Τζίνα Δαβιλά

Η απόφαση

Στον μπαμπά μου,

Χρήστο Γ. Δαβιλά

(24 Απριλίου 1944 - 21 Μαΐου 1995)

Εξώφυλλο: πίνακας του Καναδού ζωγράφου Brent Heighton

Επιμέλεια-συγγραφή: Ωραιοζήλη-Τζίνα Δαβιλά

Δημοσίευση στο σχολιοκεντρικό διαδικτυακό περιοδικό ποικίλης ύλης iPorta.gr

Πρόσωπα

Στεφανία Γαλανού: αφηγήτρια-πρωταγωνίστρια

Χάρης

Ανδρέας (Στέφανος)

Πάυλος

Μάνος

Χαρακτήρες για την πλοκή

Μάρθα - Τζινούλα - Νικόλας - Μελένια - Μπέττυ - Άννα - Μυρτώ - Φώτης - Σπύρος

to know us better...

Με λένε Στεφανία. Γεννήθηκα πριν από πολλά – πολλά χρόνια. Στην πραγματικότητα έχω περάσει τη μισή μου ζωή. Είμαι στο ελεύθερο επάγγελμα, έχω κάνει ήδη δυό γάμους, έχω δυο παιδιά που έχουν βρει τον δρόμο τους (έτσι πιστεύουν όσοι δεν ξέρουν από την ζωή) και ευτυχώς, νομίζω, πως έχω και φίλους. Μάλλον είμαι αγαπητή στους ανθρώπους, μάλλον συμπαθής, μάλλον έξυπνη, μάλλον ευγενής, μάλλον δραστήρια, μάλλον αγωνίστρια, μάλλον ευαίσθητη και πολύ κοινωνική. Α, και μάλλον υγιής. Και δεν είμαι συγγραφέας.

Τα παιδικά μου χρόνια ήταν όμορφα. Θεωρούσα για πολλά χρόνια τυχερό τον εαυτό μου γιατί οι γονείς μου ασχολήθηκαν μαζί μου. Πήρα αγάπη τόση όση να αντέξω τα ζόρικα που συνάντησα από ανθρώπους που έγιναν σύντροφοί μου. Δυστυχώς οι σχέσεις μου ήταν ανώριμες.

Μπήκα στα ζόρια αρκετά νωρίς, σχεδόν παιδί και ωρίμασα απότομα. Συγκεκριμένα μόλις πέθανε ο πατέρας μου. Όσοι τότε ήταν ο κοντινός μου περίγυρος μού έλεγαν πως πρέπει να στηρίξω την μάνα μου. Κανείς δεν σκέφτηκε εμένα. Πως ξαφνικά έπρεπε να αντιμετωπίσω μόνη μου τα προβλήματά μου που κανείς δεν φανταζόταν πως είχα, γιατί επέλεξα να μην τα συζητώ με κάποιον. Τότε δεν είχα και φίλους. Ήταν όλοι τους αλλού. Δηλαδή εγώ ήμουν αλλού. Έτσι προσπάθησα να σταθώ στο πένθος της νεότατης μητέρας, στο πλευρό της αδελφής μου και στα πόδια μου που πάντα ο πατέρας μου έλεγε να κάνω. Όχι το εκτίμησαν στην πορεία, όπως κατάλαβα. Πάντως, αυτό που ένιωθα ανθρώπινο, το έκανα. Και όποιος εκτίμησε, εκτίμησε.

Έτσι έμαθα να επιβιώνω. Μου πήρε αρκετά χρόνια για να λύσω τα σοβαρά ζητήματα της καθημερινότητάς μου με ανθρώπους που δεν θύμιζαν ανθρώπους, αγωνίστηκα με πείσμα και υπομονή, βγήκα από τα λούκια μου, μεγάλωσα τα παιδιά μου, με λάθη και σοφίες, αλλά κυρίως με διάθεση να τους εξηγήσω ότι η ζωή δεν είναι ροζ, οι σχέσεις θέλουν κόπο, όμως η καλύτερη σχέση που μπορεί να έχει κάποιος και αξίζει, είναι με τον εαυτό του. Πόσο το κατάλαβαν ή πόσο κατάφερα να τους περάσω το μήνυμα σωστά, δεν το ξέρω. Η ζωή τους θα δείξει.

Και έπειτα ήρθε η οικονομική κρίση. Αυτή που ξεγύμνωσε τις σχέσεις και έβγαλε τα προβλήματα στην επιφάνεια. Οι άνθρωποι, που ήταν κοντά μου χρόνια, έβγαλαν τον εαυτό που είχαν από παλιά. Δεν πτοήθηκα γιατί πιστεύω ότι η υγεία και οι φίλοι είναι επένδυση στη ζωή. Περίορισα τις ανάγκες μου, τα περιττά, ήμουν ούτως ή άλλως αυτοδημιούργητη και χορτάτη, διατήρησα μόνο ό,τι ποιοτικό είχα ανάγκη για να μην χάσω τον εαυτό μου. Ένα ζευγάρι καλά παπούτσια, ένα μπουκάλι καλό κρασί, η απόκτηση ενός έργου τέχνης και το άρωμά μου. Τα είχα αποκτήσει όλα μέσα στις υλικές ελλείψεις, που δεν ήταν σπουδαίες. Στην τελική είχα μια νέα, απλούστερη και ουσιαστικότερη ζωή.

Έγινα περισσότερο ευαίσθητη και συναισθηματική, αλλά κρατούσα και αποστάσεις από κείνους που δεν εμπιστευόμουν. Κατανοούσα περισσότερο τους άλλους, σχεδόν πάντα, αλλά δεν έδινα πια αμέτρητες ευκαιρίες στους όποιους τοξικούς με έμπαιναν στη ζωή μου και ήθελαν μερίδιο. Ακόμα και στο σπίτι μου σήμερα επιλέγω να μπαίνουν ελάχιστοι πια. Μόνο όσοι νοιώθω ότι με αγαπούν. Γενέθλια, γιορτές έχω κοντά μου, καλώ μόνο όσους ξέρω ότι θα χαρούν μαζί μου.

Έτσι ήταν οι ισορροπίες μου ώσπου ξαφνικά χάθηκαν άμυνες, ισορροπίες και βάσεις. Και αυτό έγινε σχεδόν με όλες τις σχέσεις μου που έκλεινε ο κύκλος τους.

Ο Μάνος

Ήταν Τρίτη πρωί. Περπατούσα στο Παγκράτι. Βρέθηκα μπροστά σ' ένα κλασσικό καφενείο. Από αυτά με τα τετράγωνα τραπεζάκια που σέρβιραν πάστες και υποβρύχιο. Κάθισα μπροστά στο τραπεζάκι που έβλεπε στο δρόμο. Το βλέμμα μου καρφώθηκε στις πλάκες του πεζοδρομίου με τα μικρά τετραγωνάκια, γεμάτα υγρασία που το χειμώνα γινόταν καταφύγιο για μούχλες και πρασινάδες. Όταν ο ήλιος δεν έβγαινε ζεστός, τα παράσιτα χόρευαν. Γύρω λιακάδα. Έβγαλα το πακέτο με τα Καρέλια μου. Κάτω από τσιγαρόχαρτο υπήρχε ένα χαρτάκι με μπλε μαρκαδόρο. Κακοσχημένο, στραβό. Με αβέβαιη γραφή. «Φεύγω», έγραφε. Ήταν από τον Μάνο. Όχι ότι δεν το περίμενα, αλλά να... όχι με αυτό τον τρόπο. Απρόσωπα, με σημείωμα και μάλιστα μέσα στα Καρέλια μου. Ήμουν καπνίστρια από άποψη. «Γουστάρω κάφτρα, καπνό, κάψιμο στο λαιμό και βρωμιά. Αυτό δε θες να σου πω;», έλεγα με αυθάδεια στον Μάνο κάθε φορά που μου έκανε παρατήρηση για τον καπνό του τσιγάρου μου. «Θα βγεις έξω να καπνίσεις ή θα ντουμανιάσουμε όλοι εδώ μέσα;». Η φράση του είχε πάντα την ίδια ένταση και την ίδια απόχρωση. Κοφτή, θυμωμένη, με υπονοούμενο. Μπορεί να φαίνεται ηλίθιος λόγος για καυγά, αλλά στην περίπτωσή μας κάποτε ήταν προϋπόθεση: ποτέ τσιγάρο στο σπίτι. Ούτε καν για τους επισκέπτες. Τασάκια δεν υπήρχαν ποτέ σε κανένα ντουλάπι του σπιτιού. Με τον Μάνο είμαστε μαζί 14 χρόνια.

Παρήγγειλα μια μαστίχα υποβρύχιο, έναν ελληνικό σκέτο με φουσκάλες πολλές και αρκετά ποτήρια νερό βρύσης. Έκλεισα τα μάτια για να απολαύσω την μαστίχα και έμεινα έτσι για αρκετή ώρα. Ο Μάνος έφυγε. Από το σπίτι. Προφανώς θα πάει στην ερωμένη που είναι και αρκετά μικρότερη – φρόντισα κι έμαθα τι γινόταν στη ζωή του. Σε τέτοιες περιπτώσεις οι κοινοί φίλοι παίρνουν το μέρος του ενός. Με ποιο τρόπο, ακόμα προσπαθώ να καταλάβω. Αποκάλυψαν την αλήθεια για να με προστατεύσουν ή για να με τιμωρήσουν για την απόλυτη στάση μου στον Μάνο; Γιατί δεν τον είχα και σε μεγάλη υπόληψη. Όπως ακριβώς δεν εκτιμάς το καλό φαγητό που γίνεται συνήθεια, έτσι δεν εκτιμάς και τον καλό σύντροφο που συνηθίζεις. Αν υποτεθεί ότι είναι καλός ο σύντροφος. Τότε το κενό κάπως κλείνει. Είτε με δραστηριότητες, είτε με τη δουλειά, είτε με τον απρόσκλητο και σωτήριο τρίτο άνθρωπο. Τόσο απλά και τόσο σύνθετα ερμηνεύονται οι σχέσεις.

Αυτό που δεν υπολόγιζε όμως ο Μάνος ήταν ότι μπρος στις ενδείξεις για προσωπικά πρόβλημα υγείας, είχα την απώλεια της σχέσης με την μητέρα μου. Θέλω να πω πως έρχεται κάποια στιγμή που βλέπεις ότι με την γυναίκα που σου χάρισε τη ζωή, σε χωρίζει άβυσσος. Η Μπέττυ είχε πάθει γεροντική άνοια σε μικρότερη ηλικία από την αναμενόμενη. Και όταν την κοιτούσα περιμένοντας να με θυμηθεί όλο γινόταν και πιο απόμακρη. Κάποια φορά που την επισκέφτηκα στο σπίτι της έβαλε τις φωνές. Άναρθρες, χωρίς νόημα. Κάτι την φόβισε. Όσο την πλησίαζα τόσο έτρεμε σαν το ψάρι. Χτυπούσε πόρτες, έβγαине πανικόβλητη στο μπαλκόνι. Μέχρι που ηρέμησε και με κοιτούσε χαμένη. Σαν να έβλεπε στο χάος. Σαν να ήταν φάντασμα. Δεν φανταζόμουν ποτέ πως της Μπέττυς το στόμα που πήγαινε ροδάνι, θα έβγαζε ακατανόητες λέξεις. Ποτέ! Εκείνο το βράδυ επιστρέφοντας σπίτι δεν είχα κουράγιο ούτε για να χαιρετήσω τον Μάνο. Αυτός, κοιτώντας με εξουθενωμένη, χαμογέλασε ειρωνικά, πήρε τα κλειδιά του κι έφυγε. Κι επέστρεψε στο δευτερόλεπτο.

«Μπορείς να ντουμανιάσεις το σπίτι όσο θέλεις...». Αυτό μου είπε σχεδόν με κακία. Τον μίσησα. Και υποσχέθηκα στον εαυτό μου να τον πονέσω.

Όταν λέει κάποιος ότι μισεί έναν αγαπημένο, δεν είναι αλήθεια. Στην πραγματικότητα εννοεί ότι είναι τόσο οργισμένος, τόσο θυμωμένος που το συναίσθημα θυμίζει μίσος. Εκτός κι αν είναι ένας πολύ πολύ κακός άνθρωπος.

Ο Μάνος εξαφανίστηκε για ένα τετράμηνο. Χάσαμε τα ίχνη του. Δεν απαντούσε σε τηλεφωνήματα, δεν κυκλοφορούσε σε μέρη που θεωρούσε ιδανικά για να πλασάρει τόν εαυτό του και την επαγγελματική του ιδιότητα. Αρχιτέκτονας εκ Μετσοβίου Πολυτεχνείου με μεταπτυχιακό στο Λονδίνο στην Αρχιτεκτονική Φωτισμού Κτηρίων. Γοητευτικός με εντυπωσιακό αυτοκίνητο και προσεγμένο ντύσιμο, αλλά πολύ ρηχός όπως διαπίστωσα εν συνεχεία. Υπήρχε μόνο ο εαυτός του, η νεωτερική έκφραση του γιάπυ της δεκαετίας του 2000. Σχεδόν ξιπασμένος νεόπλουτος. Δεν τον γνώρισα έτσι. Τον ήξερα για δουλενταρά, αποφασιστικό, δυναμικό, εγωιστή, μα και τρυφερό, συχνά βοηθητικό και προστατευτικό. Πώς γίναμε έτσι, ξένοι στο ίδιο σπίτι;

Η ανάγκη εκδίκησης που ένοιωθε τον οδήγησε στην απόρριψή μου. Την πιο ακατάλληλη περίοδο. Γιατί ο Μάνος είχε ταλέντο να περιμένει την πιο κατάλληλη περίοδο για να σου

ρίξει τη χαριστική βολή. Σαν την έχιδνα. Το δηλητήριο του σκορπιού στην πιο ευάλωτη στιγμή μου. Και ήταν Σκορπιός. Εκδικητικός, κρυφίνους και εμμονικός.

Την ίδια περίοδο τα παιδιά μου από τον πρώτο γάμο μου, αποφάσισαν να φύγουν στο εξωτερικό για μεταπτυχιακές σπουδές. Η μία στο Παρίσι, ο άλλος στη Μεγάλη Βρετανία. Κι έμεινα μόνη με τα Καρέλια μου, με μια μάνα που είχε άνοια και δεν με θυμόταν, και τον Μάνο εξαφανισμένο.

Ο Χάρης, ο Παύλος

Και να μπροστά μου να περνά ο Χάρης. Ψηλός, ευθυτενής, αγέρωχος στο περπάτημα, φωτεινός όπως πάντα και βήμα βιαστικό, σαν αλλόκοτο, καλόκαρδο, γενναιοδωρο παγώνι. Τον φώναξα ορμώντας έξω από το καφενείο όταν βεβαιώθηκα πως ήταν αυτός. Γύρισε αμέσως όταν άκουσε το όνομα του.

-Έλα να σε κεράσω μια μαστίχα υποβρύχιο ή τριαντάφυλλο. Είναι τρέλα!, του είπα χαρούμενα και ζωηρά. Χαιρόμουν τόσο πολύ που τον έβλεπα.

Ήρθε. Καθίσαμε αντικριστά. Παρήγγειλε τον ελληνικό του και το υποβρύχιο τριαντάφυλλο για να δοκιμάσει την άλλη γεύση από το δικό μου υποβρύχιο. Σαν να μην πέρασε μια μέρα. Ίδιος. Απλούστευε τις καταστάσεις με ευκολία. Δοκίμασε την μαστίχα μου, όπως πάντα έτρωγε από το πηρούνι μου, έπινε από το ποτήρι μου, έπινε το μισό μου καφέ, άρπαζε ό,τι είχα στο πιάτο μου.

– Τι... σιχαίνεσαι;, με ρωτούσε.

– Όχι μωρέ αλλά..

– Έχεις Έιτζ;

– Όχι ρε βλαμμένο.

– Άρα δεν κινδυνεύω, απαντούσε και έκανε ό,τι του κατέβαινε στο νου.

Είχαμε να ειδωθούμε περίπου οκτώ μήνες, μετά από εκείνη την Πρωτοχρονιά που ο Μάνος φλέρταρε με ό,τι εκινείτο στον χώρο. Τον είχε ενοχλήσει, ακόμη και τον ίδιο τον Χάρη, η συμπεριφορά του Μάνου που δεν σεβάστηκε τη συνοδό του, εμένα δηλαδή, κάνοντας ακαλαίσθητη επίθεση φλερτ ακόμη και σε εκείνο το χυδαίο κοριτσάκι που ήταν η πιο εύκολη κοκοτίτσα της οικοδέσποινας του σπιτιού. Πού το βρήκε μια αρχιτεκτόνισσα επιπέδου αυτό το ξιπασμένο κορίτσι δεύτερης ποιότητας και συμπεριφοράς; Κουνιόταν σαν παρτσακλό, βαμμένη σαν τραβεστί, με ξασμένα μαλλιά και μια κορώνα στο κεφάλι σαν ξεπεσμένη ντίβα άλλης εποχής. Ένα χάλι. Θυμάμαι που επιστρέφοντας από εκείνη τη πρωτοχρονιά είχα σχολιάσει την παρουσία της.

“Για τη Μυρτούλα λες; Καλό κοριτσάκι, χαρούμενο”.

“Ούτε καλό κοριτσάκι είναι, ούτε χαρούμενο, ούτε καν χαζοχαρούμενο . Ούτε καν χαζοκοκότα εποχής. Ένα τσουλάκι δευτερότριτης κατηγορίας είναι για κάτι λιγούρια σαν εσένα που δεν ξέρουν να κρατήσουν τη θέση τους, ούτε καν για τα μάτια του κόσμου και την συνοδό τους”, του πέταξα στα μούτρα και κατευθύνθηκα για να κοιμηθώ στο δωμάτιο των επισκεπτών.

-Συνάντησα τυχαία τον Μάνο με κείνο το παρτσακλό από το πρωτοχρονιάτικο πάρτυ της Μαρκέλας, είπε χωρίς σκέψη ο Χάρης. Είναι έγκυος.

-Από τον Μάνο είναι έγκυος που είναι πολύ φερέγγυος;, ρώτησα τάχα αδιάφορα, αλλά είχε γίνει μια κατάρρευση εντός μου.

Ο Χάρης το αντελήφθη αμέσως.

-Τι να σου πω μωρέ Στεφανούλα μου, ούτε και αυτόν καταλαβαίνω, ούτε και εσένα. Το παρτσακλό κάνει τη δουλειά της. Αυτός; Εσύ; Πώς άφησες να σου ξεφύγει η κατάσταση; Εσύ ήσουν πολύ διεκδικητική, δεν τον ήθελες πια; Δεν σε ενοχλεί που λείπει; Το ήξερες ότι η

-Τίποτα δεν ήξερα, έχουμε να μιλήσουμε τέσσερις μήνες. Μου έγραψε σ'ένα χαρτί “φεύγω” και εξαφανίστηκε. Δειλά, ξαφνικά και χαιρέκακα. Ακόμη έχω την εικόνα του μία μέρα πριν, πώς με κοίταξε, όταν γύρισα εξαντλημένη στο σπίτι μετά την μάνα μου. Άσε... η Μπέττυ σε πλήρη άνοια. Ένα τρομαγμένο θηρίο που με ρωτά: είσαι η κοπέλα για τα χαλιά; Απελπισία. Δεν με θυμάται, όσο πάει και αδυνατίζει, δεν τρώει, χτενίζεται με τις ώρες και κάπου-κάπου τρέχει σαν παλαβή για να παίξει κρυφτό στο σπίτι. Την κυνηγούν λέει τα κουνάβια για να την λερώσουν και να μυρίζει σαν κατσίκια. Έχασα και τη μάνα μου στην πιο ακατάλληλη στιγμή.

-Δεν το ήξερα. Ο Μάνος;

-Αδιαφορεί. “Είστε τρελόσογο, μου έλεγε, θέλετε ψυχίατρο”.

-Και βρήκε αυτός την ψυχίατρο για να σωθεί! Το ξέρεις, δεν το ξέρεις; Ψυχίατρος λέει το παρτσακλό ότι είναι. Όχι από Ελλάδα, κάπου πήγε εκτός.

-Κατάλαβα. Γι'αυτό έχει επιδραστικότητα. Του βρήκε τα κουμπιά του ηλίθιου.

-Το ίδιο συζητούσαμε με την Αρετή. Το ξέρεις ότι ορίσαμε γάμο για τα Χριστούγεννα. Αν δεν έχω πάθει κι εγώ άνοια και ψάχνω για κρυφώνες μέχρι τότε. Η ψυχίατρος, που λές, τον πάτησε εκεί που πονούσε. Στην ανασφάλεια του, στον εγωισμό του. Τον έκανε να νοιώθει ότι είναι τέλειος σε όλα, ότι σε όλα είχε δίκιο και ότι αυτή είναι το αποκούμπι του, η γυναίκα της ζωής του με την απέραντη κατανόηση. Ξέρεις πόσο μπουμπούνες είμαστε οι άνδρες. Σαν παιδιά.

-Τα παιδιά έχουν ένστικτο και καθαρότητα ψυχής, Χάρη μου, και βλέπουν σωστά. Άσε τα παιδάκια να νοιώθουν αλλιώς. Οι άντρες είστε πολλά και καλά και κακά μαζί που επι του παρόντος δεν θα πούμε. Ο Μάνος είναι το έξυπνο πουλί που πιάστηκε κορόιδο. Αφού θα του κάνει και παιδί, τι να πω; Δικό του είναι σίγουρα;

-Έλα κακιά....

-Πες μου τώρα ότι δεν το σκέφτηκες;

-Ναι, αλλά άντε να του το πεις. Αυτός είναι θολωμένος.

Φύγαμε από το καφενείο και περπατήσαμε μέχρι το Καλλιμάρμαρο. Φιληθήκαμε σταυρωτά και αποχαιρετιστήκαμε. Προτού με βάλει στο ταξί, με πήρε ξανά μια αγκαλιά και μου είπε στο αυτί.

-Όλα θα ήταν αλλιώς αν τότε δεν μου έριχνες την απόρριψη κατάμουτρα. Αλλά, ήσουν πολύ ερωτευμένη.

Δεν του είπα απολύτως τίποτα. Κοιταχτήκαμε έντονα και του έστειλα με φιλί στον αέρα. Μα τι θυμήθηκε; Ιστορίες χρόνων πίσω;

Και να που πλησιάζαν Χριστούγεννα!

Ο Χάρης είναι ο εφηβικός μου έρωτας που θα έπρεπε ιδανικά να ολοκληρωθεί με γάμο και παιδιά. Θα αποφεύγονταν πολλές κακοτοπιές. Οι γονείς μας ήταν καλοί φίλοι, μαζί σε γιορτές και χαρές, μαζί στις λύπες και στα προβλήματα. Οι πατεράδες μας το κρυφοποθούσαν, οι манάδες μας το εύχονταν σιωπηρά, αλλά να που η ζωή ακολουθεί τη διαδρομή που θέλει και δεν δίνει και λογαριασμό. Όταν εγώ τον ήθελα δεν με ήθελε εκείνος, και όταν με ήθελε εκείνος δεν τον ήθελα εγώ. Και κουτσά στραβά πέρασε η εφηβεία μας.

Εκείνα τα Χριστούγεννα ο Χάρης αποφασισμένος να ξεδιαλύνει το μυστήριο που υπήρχε ανάμεσα στις δύο οικογένειες για αρκετά χρόνια, στην επιστροφή από τον κινηματογράφο με αγκάλιασε τρυφερά, πολύ τρυφερά φιλώντας μου τα μαλλιά και επειδή κρύωνα και είχα τα χέρια μου στις τσέπες του παλτού μου, έβαλε το χέρι του μέσα στην τσέπη μου, πέρασε τα δάχτυλα του μέσα στα δικά μου και μου είπε: “Νοιώθεις πόσο πολύ θέλω να σε ζεστάνω; Καταλαβαίνεις πόσο πολύ σ’αγαπώ; Καταλαβαίνεις πόσο σε θέλω;”. Με διαπέρασε ρίγος από τη ζεστασιά του χεριού του και όχι από το κρύο, όπως θα περίμενα. Άφησα το χέρι μου μέσα στο δικό του χωρίς να σχολιάσω κάτι. Ήταν η πιο ακατάλληλη περίοδος για να μου μιλήσει ο Χάρης. Είχα ήδη σχέση με τον συμμαθητή μου στα φροντιστήρια, τον Σπύρο, έναν τύπο καλοπερασάκια, Δον Ζουάν, μποέμ, έξω καρδιά, εύθυμο, ωραιοπαθή και νάρκισσο, που με είχε διεκδικήσει με πολύ πείσμα και επιμονή σε μια περίοδο που αναρωτιόμουν: μα γιατί όλες έχουν κάποια σχέση, ένα φλερτ κι εγώ τίποτα; Δεν είμαι αρκετά όμορφη ή έξυπνη; Τι δεν κάνω σωστά; Την απάντηση την έλαβα λίγα χρόνια αργότερα, από τον φίλο μου τον Νίκο, συμφοιτητή μου, που μιλούσαμε πάντα με αφοπλιστική ειλικρίνεια: “Δύσκολα κάποιος θα σε πλησιάσει. Είσαι τόσο σίγουρη για τον εαυτό σου που τα αγοράκια της ηλικίας μας κομπλάρουν. Δεν τολμούν ούτε να το σκεφτούν”. Τότε, για πρώτη φορά συνειδητοποίησα ότι τίποτα δεν είναι όπως φαίνεται. Χρόνια αργότερα επαναπροσδιόρισα ότι τα πάντα έχουν πολλαπλές αναγνώσεις κι ερμηνείες. Αντί η αυτοπεποίθηση να ανοίγει πόρτες, τις κλειδαμπαρώνει κάποιες φορές. Αντί να δημιουργεί γέφυρες, τις τινάζει στον αέρα.

Καλοδέχτηκα την αγκαλιά του Χάρη, αλλά μέχρι εκεί. Ήμουν πολύ αυστηρή σε ζητήματα σχέσεων. Ήμουν σε μια σχέση με τον **Σπύρο** τον Ζουάν, δεν θα γινόμουν η Ωραία Ελένη του Χάρη. Και ας ήταν ο εφηβικός μου έρωτας. Πόσα και πόσα δεν σκεπτόμουν ότι θα κάναμε μαζί. Και με τις ευλογίες των γονιών μας. Για μένα η άρρηκτη σχέση με την οικογένεια ήταν αδιαπραγμάτευτη. Και η εντιμότητα στην σχέση, επίσης. Πώς να πρόδιδα την εμπιστοσύνη του Ζουάν του φαντασμένου; Έλαβα ένα ωραίο “χαστούκι” όταν έμαθα ότι είχε ολιγοήμερη σχέση διακοπών με μια κοπέλα που φορούσε φούντες στα αυτιά. “Το φαντάζεσαι; Εσύ είσαι τόσο στυλάτη ακόμη και με τζιν και αυτός βρήκε ένα ζαβό για να περάσει δυο νύχτες. Στο λέω γιατί πρέπει να γνωρίζεις. Δεν σου αξίζει ο,τι συνέβη”, μου είπαν δυο φίλοι. Πώς λένε ο κερατάς το μαθαίνει τελευταίος; Ο Σπυρούκος ήταν αγκαλίτσες και αγαπούλες μαζί μου και όσο εγώ κοιμόμουν τον ύπνο της ηλίδας, η παρέα μας έβραζε από θυμό. “Εσένα εκτιμούμε, όχι αυτόν, του παραείσαι πολύ, δώστου μια κλωτσιά να πάει από εκεί που ’ρθε”, μου έλεγαν και τους πίστευα. Ο Σπύρος ήταν πολύ επιφανειακός για μένα. Αν δεν με διεκδικούσε με έντονη επιμονή, ούτε καν θα τον

κοιτούσα. Ήταν κοντός, χοντρούλης, με σπασμένα τα μπροστινά του δόντια αλλά θρασύς και σίγουρος. Κι εγώ άβγαλτη. Χωρίς να γνωρίζω πολλά, αλλά με αξιακό κώδικα εντιμότητας, απέρριψα τον Χάρη για χατήρι του Σπύρου. Με “πυροβολώ” συχνά για αυτό. Ακόμη και σήμερα. Ο Χάρης ήταν ό,τι καλύτερο για όλους μας. Αλλά ούτε τότε προέκυψε, ούτε αργότερα.

Μετά από δέκα χρόνια ο Χάρης ξαναπροσπάθησε να με πλησιάσει. Ήταν η περίοδος που ήμουν σε διάσταση με τον πατέρα των παιδιών μου. Ο Παύλος ήταν οδοντίατρος. Πολύ καλός στη δουλειά του, πολύ τσιγκούνης στο σπίτι του. Φιλόδοξος, εργατικός, αρκετά καλός μπαμπάς, πιστός φίλος, αλλά σπαγγοραμμένος. Με χιούμορ, με ωραίο χαμόγελο, με ωραία εμφάνιση, από καλή οικογένεια, πανέξυπνος, αλλά δεν του έπαιρνες φράγκο. Ταληροφονιάς. Μετρούσε και το κατοστάρικο. Ήθελε αναφορά για του πού πήγαιναν τα χρήματα που άφηνε καθημερινά ή κάθε δεύτερη ημέρα στην κομότα ακόμη και για τον φούρνο. “Άφησα 350 δραχμές το πρωί, 120 έχει το ψωμί, τα υπόλοιπα πού πήγαν;”, ρωτούσε. Απίστευτος! Κουραστικός. Με έπνιγε! Ήθελα να τον κλωσήσω! Κυριολεκτικά! Στην αρχή που ήταν τα παιδιά μικρά ή εργαζόμουν ελάχιστα, είχε τον πλήρη έλεγχο των πάντων. Όταν έκανα χρήση των σπουδών μου και εργάστηκα ως κτηνίατρος, βοηθός αρχικά με μια δυο ώρες περιστασιακά την εβδομάδα και μετά στα έκτακτα χειρουργεία που προέκυπταν γιορτές, αργίες και όποτε ο ιδιοκτήτης του κτηνιατρικού κέντρου βαριόταν και αναλάμβανα την λάντζα για εκείνον, ανακοίνωσα ότι επιθυμώ να αποκτήσω το δικό μου ιατρείο - τόλμημα να το ξεστομίσω εκείνη την περίοδο που ο ίδιος είχε ήδη επενδύσει στον εαυτό του και μόνο, και ισχυριζόταν ότι δεν υπήρχαν χρήματα για τον εξοπλισμό κτηνιατρείου που ήθελα να αγοράσω. Συνεπώς, αναγκάστηκα να στραφώ σε δάνειο το οποίο και έλαβα χωρίς να τον ενημερώσω, αποπληρώνοντάς το τάχιστα αφού έπεσα με τα μούτρα στη δουλειά που εκτός από βιοποριστική ήταν απελευθερωτική και ψυχοθεραπευτική. Αυτό μου έδωσε την ανεξαρτησία που ήθελα, αλλά και την επιλογή να τον αγνοώ στις αποφάσεις των παιδιών. Τα πήγα σε ιδιωτικό σχολείο, τους έγραφα όπου επιθυμούσαν - γλώσσες, δραστηριότητες - τους αγόραζα τα ρούχα και τα παιχνίδια τους, τα έπιπλα τους όσο μεγάλωναν. Δεν συμμετείχε σε τίποτα. Ακόμη και αργότερα στο στήσιμο του φοιτητικού σπιτιού, απείχε εκκωφαντικά ως πατέρας. Επαναπαύθηκε σε μένα. “Αφού σας δίνει η μάνα σας, τι με θέλετε εμένα;” τους ρωτούσε. Βολεύτηκε. Και τον ξεβόλεψα με ένα εκκωφαντικό διαζύγιο όπου τον έβγαλα κι έξω από το σπίτι μας που είχα επι της ουσίας δημιουργήσει από τη δουλειά μου. Μια μονοκατοικία στη Φιλοθέη με κήπο που την αγόρασα σε τιμή πολύ χαμηλή, διατηρήθηκε το ισόγειο και ενισχύθηκε δομικά και στατικά ώστε να ακολουθήσουν άλλοι δύο όροφοι που στεγάσαν το σπίτι μας. Στο ισόγειο

μετέφερα το κτηνιατρείο μου, στο μισό τμήμα και στο υπόλοιπο σχεδιάστηκε μια μικρή γκαρσονιέρα για να φιλοξενούμε τους φίλους μας και τους συγγενείς μου που μας επισκέπτονταν από το εξωτερικό κάθε καλοκαίρι και φθινόπωρο. Στον πρώτο όροφο έγινε το κυρίως σπίτι με τον χώρο υποδοχής, το καθιστικό, τους βοηθητικούς χώρους και το μεγάλο υπνοδωμάτιο και στον δεύτερο όροφο έγιναν τα δυο παιδικά δωμάτια που έμοιαζαν με σοφίτα παραμυθένια που τους άρεσε πολύ γιατί έβλεπαν την θέα από ψηλά. “Αυτό σημαίνει Φιλοθέη, έλεγε η Τζινούλα που αργότερα έγινε παιγνιο-δραματοθεραπεύτρια και την μιμείτο ο Νικόλας που μεγαλώνοντας έγινε μικροβιολόγος.

“Μπορούμε να καταργήσουμε το δωμάτιο των επισκεπτών και να μεταφέρω το οδοντιατρείο μου εδώ”, είπε ένα βράδυ που μαζεύτηκε νωρίς στο σπίτι ή μάλλον με επισκέφθηκε στο κτηνιατρείο για να με ρωτήσει πώς τα πάω και αν χρειάζομαι κάτι.

- Γιατί εδώ το οδοντιατρείο;;, ρώτησα τάχα αδιάφορα.

-Για να μην πληρώνω κερατιάτικα λεφτά στο ενοίκιο.

-Σε εμένα τι θα πληρώνεις;

-Τίποτα.

-Μα έχω φτιάξει αυτό το σπίτι και έχεις συνεισφέρει ελάχιστα. Πώς δεν θα πληρώνεις τίποτα;

-Αφού είμαστε οικογένεια!

-Α, ναι; Να σου στείλω τότε σε μέιλ τα έξοδα αγοράς και κατασκευής του σπιτιού, να μου μεταφέρεις στον λογαριασμό μου όσα σου αναλογούν και τότε καλώς να ορίσεις στην οικογένεια με όρους οικονομικούς! Σύμφωνα;

-Καλά δεν ντρέπεσαι να το λες; Εγώ που γεμίζω το ψυγείο; ...

-Και που πάντα το συμπληρώνω...;...

-Εγώ που πληρώνω το ηλεκτρικό και το τηλέφωνο;..

-Ευχαριστούμε που δεν ζούμε με τις λάμπες πετρελαίου και τα κεριά...

-Τι σου έχει λείψει;

-Η απλοχεριά σου. Να σε εμπιστευτώ όσο εμπιστεύομαι τον εαυτό μου. Με δυο λόγια... ούτε το οδοντιατρείο σου θα μεταφέρεις στον ξενώνα, ούτε και τον εαυτό σου στο σπίτι. Θέλω να είμαστε χωριστά μέχρι που να αποφασίσω αν μπορώ να συγκατοικώ ήρεμα μαζί σου, Παύλε. Είναι σαφές;

-Δηλαδή θέλεις διαζύγιο;

-Μπορεί και αυτό, θέλω χρόνο. Αν θέλεις να μείνεις στον ξενώνα για όσο χρειαστεί να σκεφτώ και να αποφασίσω, ευχαρίστως να στον παραχωρήσω, αλλά μέχρι εκεί. Θέλω να είμαι μόνη με τα παιδιά μου και τη δουλειά μου.

-Υπάρχει άλλος;

-Είσαι φτηνός. Και τσιγκούνης και φτηνός. Κρίμα.

Αυτό με θύμωσε περισσότερο και από την τσιγκουνιά του γιατί ξεδίπλωνε τον τρόπο σκέψης του. Επιβεβαίωνε ότι δεν είχε συναισθηματική ευφυΐα, μετρούσε τα πάντα με το χρήμα και δεν πήγαινε ποτέ το μυαλό του ότι οι σχέσεις διαλύονται όχι πάντα από τους τρίτους αλλά από τις φτηνές λογικές και νοοτροπίες.

-Πώς βγήκε έτσι βρε παιδί μου; Είναι τόσο αξιοπρεπής η οικογένειά του, τόσο καλοί και ζεστοί άνθρωποι, πώς αυτός έγινε έτσι;

-Έτσι ήταν πάντα Χάρη μου, μην παραμυθιάζεσαι κι εσύ όπως έζησα τόσα χρόνια με αυταπάτες κι εγώ. Ο τεμπέλης και ο τσιγκούνης δεν αλλάζουν, έλεγα στον Χάρη, στον καλό μου Χάρη που πάντα κατέφευγα όταν ζοριζόμουν πολύ με κάτι.

-Θέλεις κάτι από εμένα;

-Τι να θέλω μωρέ Χάρη; Τη ζωή που δεν έζησα θέλω κάνοντας εργασιοθεραπεία και εξασφαλίζοντας το ευ ζην για μένα και τα παιδιά μου. Πάντα αγαπούσα τον εαυτό μου περισσότερο απ'όλους γι' αυτό και μπορούσα να αγαπώ και τους άλλους, αλλά ήθελα να έχω και μια βοήθεια συναισθηματική τουλάχιστον από τον Παύλο. Αυτή η τσιγκουνιά του, με διέλυσε. Δεν πήγαμε διακοπές, δεν ταξιδέψαμε στο εξωτερικό, δεν σκέφτηκε ποτέ τι δώρο θέλουν τα παιδιά για την Πρωτοχρονιά, αν χρειάζονται ρούχα, βιβλία, διασκέδαση, το κάτι παραπάνω από ένα πιάτο φαγητό. Καλά για εμένα ούτε να το σκέφτεσαι. Ούτε μια καρφίτσα δεν μου έχει αγοράσει. Ντρέπομαι, ντρέπομαι πολύ που τον υπέμεινα τόσα χρόνια.

-Είμαι εδώ, με όποιον τρόπο κι αν με χρειαστείς, είτε και με φίλησε πάλι τρυφερά στα μαλλιά.

Βρε τον Χάρη, για δεύτερη φορά “πέταξα” την μπάλα στην εξέδρα.

Ο Ανδρέας

Το διαζύγιο βγήκε κοινή συναινέσει τον επόμενο χρόνο. Ο Παύλος παραιτήθηκε από την αξίωση του σπιτιού, καθώς είχα κρατήσει όλες τις καταθέσεις - ο λογιστής μου δηλαδή - που απεδείκνυν ότι τα έξοδα αποπερατώσεως του σπιτιού πληρώνονταν από εμένα. Οι καταθέσεις γίνονταν από εμένα, επομένως ο Παύλος θα δυσκολευόταν πολύ για να αποδείξει το αντίθετο και να έχει δικαίωμα στο σπίτι το οποίο στα χαρτιά φαινόταν ότι ανήκε μισό μισό. Άλλωστε ο λόγος που ζητούσα να χωρίσουμε ήταν σαφής και αδόκιμος: τσιγκουνιά. Στην πραγματικότητα δεν ήθελε να πληρώσει και τους δικηγόρους για όλο αυτό, άρα η μονοκατοικία της Φιλοθέης μεταφέρθηκε στα παιδιά ως γονεϊκή παροχή δίνοντάς μου την επικαρπία. Ευτυχώς δηλαδή, γιατί αργότερα απεδείχθη σοφή η επιμονή της συμβολαιογράφου, της Άννας, να έχω τα οφέλη της μονοκατοικίας. Νόμιζα ότι τα είχα δει όλα, αλλά η ζωή πάντα μας εκπλήσσει.

Μεγάλωσα σχεδόν μόνη την Τζινούλα και τον Νικόλα, καλύπτοντας οικονομικά τις ανάγκες τους και κάνοντας τους και την ψυχολόγο πολύ συχνά, όπως κάνει κάθε μάνα που σέβεται τον ρόλο της μητρότητας. Δεν ήταν εύκολο αλλά μου ήταν πάντα πολύ ευχάριστο, όταν ένοιωθα ότι είμαι χρήσιμη και εκπληρώνω τον σκοπό μου ως μητέρα. Δεν θυμάμαι ποτέ να ήθελα να γίνω μάνα, ούτε καν να παντρευτώ, αλλά από την στιγμή που συνέβησαν, δεν έβρισκα τον λόγο να μην είναι σωστά καμωμένα, όσο πιο σωστά κατανοούσα και μπορούσα. Έκανα το καλύτερο δυνατό που μπορούσα βάσει των συνθηκών που βίωνα και εννοώ τις πολλές ώρες δουλειάς, την εκμυστήρευση στα παιδιά καθώς μεγάλωναν, της τσιγκουνιάς του μπαμπά τους, ίσως και κάποια ένοχη υπερβολή σε οτιδήποτε τους πρόσφερα για να μειώσω την φαινομενική αδιαφορία του πατέρα τους για τις ανάγκες τους. Ο Παύλος δεν ήταν κακός μπαμπάς, ήταν φειδωλός στα έξοδα που τα περισσότερα έκρινε ως περιττά. Ακόμα και την ιδιωτική εκπαίδευση θεωρούσε περιττή. “Εγώ πήγα σε δημόσιο και τα κατάφερα θαυμάσια. Να πάνε και αυτά. Δεν αναλαμβάνω τίποτα”, έλεγε δυνατά.

Καμάρωσα πολύ όταν πέτυχαν στις σπουδές τους, αφού μου είχαν φύγει αρκετά χρήματα στην ιδιωτική εκπαίδευση που ποτέ, μα ποτέ, δεν βαρυγκόμησα. Ο Νικόλας και η Τζινούλα ήταν οι μετοχές μου στο χρηματιστήριο. Επένδυσα και στους δύο τους με χαρά και

επίγνωση από νωρίς και κέρδισα την δική τους εξέλιξη αρκετά χρόνια αργότερα. Καλές σπουδές, “Λίαν Καλώς” βαθμολογία πτυχίων και εξαιρετικά μεταπτυχιακά.

Παράλληλα, δυο χρόνια μετά το διαζύγιο, το κτηνιατρείο πήγαινε εξαιρετικά, δεν υπήρχε φιλόζωος της Φιλοθέης, του Ψυχικού, του Αμαρουσίου και της Κηφισιάς που να μην ερχόταν στο “Κτηνιατρείο Στεφανίας Γαλανού-Σεβασμός και Αγάπη εμπράκτως”. Τα ραντεβού κλείνονταν με ρυθμούς πεφταστεριών που μόνο η Μελένια, η γραμματέας μου, μπορούσε να συγκεντρώσει χωρίς να της ξεφύγει κανείς ή να δυσαρεστηθεί κάποιος. Σ’ένα από εκείνα τα αλλεπάλληλα ραντεβού γνώρισα και τον Ανδρέα, τον φιλόδοξο αριστούχο αρχιτέκτονα του Μετσοβίου που συνόδευσε την βαπτιστήρα του για να ορίσω δίαιτα στο κοκονάκι της.

-Θα κάνετε κάτι για την πριγκίπισσα της πριγκίπισσάς μου; με ρώτησε. Είναι χοντρούλα και της χρειάζεται δίαιτα για να συμμετέχει στα καλλιστεία που θα γίνουν το καλοκαίρι στο νησί της μαμάς της, τη Νάξο”, είπε ο Ανδρέας.

Και συστήθηκε: Ανδρέας Πελεκάνος.

-Είστε στον σωστό χώρο, του απάντησα αστειευόμενη και σκεπτόμενη το επίθετό του.

Χαμογέλασα στον γοητευτικό άνδρα, κοιτώντας στα μάτια ένα γλυκό και ευγενικό κοριτσάκι δέκα χρόνων περίπου.

-Πώς σε λένε πριγκίπισσα του μπαμπά σου;

-Νονός της είμαι, συμπλήρωσε εμβόλιμα. Πολλαπλασίως μπαμπάς δηλαδή και μάλιστα πνευματικός!, είπε με καμάρι.

-Μάρθα, απάντησε η μικρή.

-Εμένα Στεφανία και την μπουμπούκα σου;

-Μάγκυ.

-Ω! Μαργαρίτα δηλαδή και που τρώει πολύ;

-Μάγκυ, απάντησε επίμονα. Όχι, δεν τρώει πολύ, συμπλήρωσε με βεβαιότητα η μικρή.

-Για να δούμε λοιπόν τι συμβαίνει...

Η Μάγκυ της Μάρθας ήταν έγκυος. Το πρόσωπο της μικρής φωτίστηκε.

-Ελπίζω και οι γονείς της να έχουν την ίδια αντίδραση, σχολίασε ο Ανδρέας. Πότε να σας την φέρουμε να την ξεγεννήσετε, κυρία μου;

-Δεν χρειάζεται, αγαπητέ μου, η φύση κάνει θαυμάσια τη δουλειά της, εκτός αν κάτι δεν πάει καλά, πράγμα που απεύχομαι, επομένως θα είμαστε σε επικοινωνία του απάντησα και του έδωσα μια κάρτα που είχα στο γραφείο μου.

-Κάνω χρήση του αριθμού σας μόνο για τα γεννητούρια της Μάγκυς ή θα χρειαστεί να πάρω σκύλο για να σας ξαναδώ, κυρία μου;

-Για αρχή πάρτε ένα δυο από τα κουτάβια της Μάγκυς και είμαι στη διάθεσή σας, απάντησα γελώντας με τον σύντομο διάλογο και επειδή παρατηρούσα την μικρή Μάρθα να είναι χαρούμενη και να χαϊδεύει την κοιλίτσα της Μάγκυ.

Έτσι γνώρισα τον Ανδρέα. Το σκυλάκι γέννησε τέσσερα κουτάβια, υγιέστατα, τα δύο πρώτα ένα θηλυκό κι ένα αρσενικό, τα κράτησε η Μάρθα και τα στείρωσα όταν ήρθε η ώρα τους, το τρίτο πάλι αγοράκι το υιοθέτησε ο Ανδρέας και το τέταρτο κουτάβι, ένα κοριτσάκι ίδιο με την Μάγκυ, αλλά ολόλευκο με μια βούλα μαύρη γύρω από το αριστερό του μάτι, είχε βρει τον άνθρωπό του αλλά δεν το ήξερε ακόμη ούτε ο ίδιος.

Ο Ανδρέας ήρθε Παρασκευή απόγευμα για την μηνιαία καθιερωμένη του επίσκεψη στο ιατρείο, μιλήσαμε χαρούμενα για τον Λεό του, και απόρησε πώς γίνεται κτηνίατρος να μην έχει σκύλο.

-Φυσικά και έχω, του απάντησα σχεδόν θιγμένη. Είναι πάνω στο σπίτι μου. Τον βγάζω στον κήπο και βόλτες, όταν δεν έχω επισκεπτήριο. Φαντάζεσαι να έρχονται άλλοι σκύλοι για το ιατρείο και ο Πήγασος να είναι ελεύθερος; Δεν είναι όλοι οι δεσποζόμενοι σκύλοι εκπαιδευμένοι για να συνυπάρχουν με άλλους σκύλους ή και γάτες. Είπαμε να κάνουμε τη δουλειά μας με υπευθυνότητα, όχι να κλείσουμε σπίτια, του απάντησα γελώντας.

-Σ'έχω τόσο ερωτευθεί, μου είπε αυθόρμητα και παιχνιδιάρικα. Ούτε καν τον έλαβα σοβαρά υπόψιν.

-Σ'ευχαριστώ, με τιμάτε!

-Κι εγώ για την φροντίδα του Λεό. Καλό βράδυ, κυρία μου, απάντησε κι έφυγαν.

-Βρε τον σαχλαμπούχλα, σκέφτηκα όταν άκουσα το αυτοκίνητο του να απομακρύνεται από το πάρκινγκ του σπιτιού μου. Τι να κάνει άραγε στη ζωή του;

Την επόμενη ημέρα, ένα ωραίο λαμπερό Σάββατο, είχα σκοπό να κατέβω στο κέντρο για να αγοράσω βιβλία και να δω και τη φίλη μου από το πανεπιστήμιο, τη Μαρία. Ήταν η περίοδος που στην Αθήνα η περιοχή Ψυρρή αναβαθμιζόταν, είχε γίνει μόδα. Θα παίρναμε

εκεί ένα κοκτέιλ με ένα πρόχειρο γεύμα και μετά ίσως πηγαίναμε για έναν περίπατο στην Πλάκα. Την άνοιξη η Αθήνα είναι στα καλύτερα της. Και αυτό το Σάββατο ο Νικόλας και Τζινούλα θα πήγαιναν για φαγητό και βόλτα, με τον μπαμπά τους, τον Παύλο.

Προτού η ώρα πάει 10 ένας ευγενικός κύριος, άγνωστος, χτύπησε την εξωτερικό κουδούνι του σπιτιού. Τον είδα από την κάμερα και τον ρώτησα κάπως βιαστικά ποιον θέλει σίγουρη ότι έχει κάνει λάθος.

-Την κυρία Στεφανία Γαλανού θέλω να δω.

-Συμβαίνει κάτι έκτακτο; Έχουμε ραντεβού και μου έχει διαφύγει;, απόρησα και σκέφτηκα καχύποπτα ότι η Μελένια, η γραμματέας μου, άρχισε να τα “παίζει” με τα ραντεβού.

-Όχι τίποτα δεν συμβαίνει, θέλω να σας παραδώσω ένα καλάθι-δώρο.

-Κατεβαίνω αμέσως, του είπα και φόρεσα τα παπούτσια μου. Ήμουν ούτως ή άλλως σχεδόν έτοιμη για να φύγω.

Έχοντας κάποια επιφύλαξη, πήρα λίγα χαρτονομίσματα για μπουρμπουάρ από ένα όμορφο χειροποίητο κουτί με χρήματα που είχα σταθερά επάνω στην κομότα για ασφάλεια των παιδιών. Ο Παύλος τα χρήματα τα έβαζε πάντα έκθετα στο έπιπλο για να ψωνίσω ό,τι χρειαζόταν πριν από πολλά χρόνια. Ένοιωθα πάντα σαν να μου τα πετούσε στα μούτρα. Τόσο υποτιμητικός ήταν ο τρόπος που τα άφηνε, σαν να τον δάγκωναν τα καβούρια στις τσέπες του.

Ανοίγοντας την εξώπορτα του κήπου ο ευγενικός κύριος που προφανώς ούτε κούριερ ήταν, ούτε μπάτλερ, ήταν κάτι απροσδιόριστο επαγγελματικά, χαμογέλασε, τον καλημέρισα εγκάρδια και προέταξε ένα όμορφο καλάθι με φιόγκο ροζ και πολλά σκυλομπισκότα σε συσκευασία. Δίπλα κοιμόταν σε μια ωραία κουβέρτα το τέταρτο σκυλάκι της Μάγκυς, το ολόλευκο κοκονάκι με το μαυρισμένο μάτι, που είχα εξετάσει πριν από δέκα ημέρες μαζί με τα αδελφάκια του, όταν η Μάρθα ήρθε για επίσκεψη με τη μαμά της στο ιατρείο. Είχε κι ένα γράμμα μέσα.

-Τι είναι αυτό;, ρώτησα έκπληκτη αν και είχα καταλάβει.

-Είναι δώρο από τον κύριο Πελεκάνο. Σας παρακαλεί - και μεταξύ μας - σας παρακαλώ κι εγώ να το δεχτείτε.

Αιφνιδιάστηκα, μα παρέλαβα το καλάθι με το κουτάβι χωρίς ενδοιασμό, περισσότερο για να απαλλάξω τον ευγενικό διαμεσολαβητή από οποιαδήποτε αγγαρεία. Άλλωστε δεν θα επέστρεφα ποτέ ένα τέτοιο δώρο, κυρίως γιατί ήταν κάτι που μπορούσα να διαχειριστώ, είτε κρατώντας τον σκύλο, είτε προωθώντας τον σε κάποιον άλλο, είτε επιστρέφοντάς το στον δωρητή, πράγμα ακραίο, μα πιθανολογικό. Δεν δέχτηκε το μπουρμπουάρ με μια κίνηση αφοπλιστική που με έκανε να νοιώσω άβολα αφήνοντας τη βεβαιότητα ότι εκτελούσε καρδιακή αποστολή. Αργότερα, ο Φώτης μου συστήθηκε επισήμως, ως κολλητός φίλος του Ανδρέα, ο οποίος μας πάντρεψε μάλιστα στον Άγιο Γεώργιο Λυκαβηττού . Γιατί με τον Ανδρέα παντρευτήκαμε. Παρόλο που ήμουν της άποψης το δις εξαμαρτείν ουκ ανδρός σοφού.

δεύτερος γάμος

Τον επόμενο χρόνο βρεθήκαμε παντρεμένοι. Με ιδιαιτερότητες και με όρους ακόμη πιο ιδιαίτερους. Ενώ ο Ανδρέας δεν είχε παιδιά, μου ξεκαθάρισε ότι δεν θα ήθελε ποτέ να αποκτήσει καθώς ένοιωθε πλήρης ως άνθρωπος και σκοπός της ζωής του ανθρώπους δεν είναι τα παιδιά, μα όταν προκύψουν δεν τα απορρίπτουμε. *"Τα παιδιά ίσως είναι ένα μέσο ευτυχίας και μέσο εξοικείωσης με τον Θεό, όχι σκοπός ή αυτοσκοπός"*, τόνιζε συχνά και είχα την ίδια γνώμη. Είχε εξαιρετική πρόοδο στην δουλειά του, ήταν μέτοχος σε μια μεγάλη κατασκευαστική που αναλάμβανε μεγάλα έργα και επενδύσεις επιχειρηματιών του εξωτερικού. Είχε πολύ καλές διασυνδέσεις, αξιοποιώντας τις μεταπτυχιακές του σπουδές στο Λονδίνο και την επαγγελματική ειδικότητα ως Αρχιτέκτονα και Πολιτικού Μηχανικού, από τους πολλούς στην Ελλάδα και πολύ υπεύθυνους για την εικόνα της Αθήνας της δεκαετίας του 1970, τότε που ο ίδιος ήταν παιδάκι. Επιπλέον, δημιουργούσε μια ιδιωτική οικοδομή σε ένα μεγάλο πατρικό οικόπεδο που είχε στα Νότια προάστια. Τρεις όροφοι με θαυμάσιο περιβάλλοντα χώρο, οι δύο τελευταίοι ήταν για τον ίδιο και την βαπτιστήρα του τη Μάρθα που υπεραγαπούσε μιας και ήταν η μοναδική του σχέση πνευματικής πατρότητας. Τον πρώτο προόριζε να τον "πουλήσει" σε αδελφική τιμή στους γονείς της Μάρθας που είχε σαν τα αδέλφια που δεν είχε. Θα ήταν μια οικογενειακή μονοκατοικία. Μοναχογιός και μοναχοπαίδι ήταν και οι γονείς τους έμεναν στο Παγκράτι. Δεν το κουνούσαν από το Παγκράτι.

Όταν παντρευτήκαμε, άλλαξε τα σχέδιά του και μου πρότεινε να αξιοποιήσω τον πρώτο όροφο ώστε να μένω εκεί, όποτε επιθυμώ, δημιουργώντας ενδεχομένως και ένα νέο ιατρείο. Αρνήθηκα να σκεφτώ την προοπτική νέου επαγγελματικού ανοίγματος, αλλά αντιπρότεινα να χωριστεί ο όροφος σε δύο διαμερίσματα περί τα 70 τετραγωνικά το καθένα και να μου τα πουλήσει οικονομικά ώστε να έχουν τα παιδιά μου από ένα δικό τους ανεξάρτητο διαμέρισμα σε μια ωραία παραθαλάσσια περιοχή, το οποίο θα μπορούσαν να αξιοποιήσουν στο μέλλον και ως επαγγελματικό χώρο. Ήταν ήδη μεταπτυχιακοί φοιτητές και είχαν πολλά όνειρα. Η Τζινούλα βρισκόταν στο Λονδίνο και ο Νικόλας παράλληλα με το μεταπτυχιακό του φλέρταρε με την δημιουργία εταιρείας καλλυντικών και ακριβών αρωμάτων.

Ο Ανδρέας, μη αναμενόμενα, ενθουσιάστηκε. Δεν ήθελε να συζητήσει την προοπτική πώλησης, αλλά πείστηκε να κλείσει τα διαμερίσματα χωρίς να τα τελειώσει. Ήταν δηλαδή

γιατί. Οι εξωτερικές πόρτες και μπαλκονόπορτες τοποθετημένες αλλά το σπίτι δεν ήταν κατοικήσιμο.

Προσπαθούσα να συμβάλλω στην τόση γενναιοδωρία του που μου φαινόταν η μέρα με τη νύχτα. Παύλος και Ανδρέας ήταν εξωφρενικά διαφορετικοί. Ο ένας δεν έβαζε το χέρι στην τσέπη για τα παιδιά του και ο άλλος τους παραχωρούσε οροφδιαμέρισμα σε ακριβή περιοχή γιατί ήταν παιδιά μου. Επιπλέον, δεν έφερε αντίρρηση στο να μην μένει στη μονοκατοικία της Φιλοθέης μόνιμα καθώς έκρινα ότι ο γάμος μας, η σχέση μας πιο σωστά, θα έπαιρνε μια τροπή καθημερινότητας που μάλλον φοβόμουν. Από την άλλη, ένοιωθα κι εγώ πιο ήρεμη. Είχε κερδίσει την εμπιστοσύνη μου ο Ανδρέας, αλλά δεν έπαυε να είναι ένας άνθρωπος που γνώριζα μόλις λίγο περισσότερο από ένα χρόνο. Όπως δεν θα ρίσκαρα την σωματική και ψυχική ασφάλεια των παιδιών μου αν ήταν σε μικρή ηλικία και αποκτούσα σύντροφο, τον ίδιο δεν θα ρίσκαρα και την δική μου αυτονομία και ασφάλεια. Η δική μου επιλογή θα κρινόταν από τον χρόνο, αν θα ήταν σωστή ή λάθος. Ο Ανδρέας θα κρινόταν εν χρόνω αν ήταν καλός σύντροφος από τη σχέση του μαζί μου. Είχε όλα τα εχέγγυα για να τον εμπιστευτώ, αλλά δεν ξεχνούσα ότι οι άνθρωποι πάντα μας εκπλήσσουν. Και παρόλη την καχυποψία και την επιφυλακτικότητά μου, ο Ανδρέας σεβάστηκε όλους μας. Ευγενής, έντιμος, τρυφερός, παρηγορητικός, βοηθητικός, αξιοπρεπής, αγέρωχος, υπέροχος. Αν και με εγκατέλειψε ξαφνικά και απροειδοποίητα.

η απόφαση

Και ήρθε η μέρα που ο Ανδρέας σκάει την βόμβα του.

-Στεφανία μου, θέλω να μονάσω.

-Τι;

-Να γίνω μοναχός.

-Πώς;

-Όπως γίνονται όλοι.

-Πώς γίνονται όλοι;

-Αρχικά μπαίνουν σε κάποιο μοναστήρι ως φιλοξενούμενοι, μετά ως δόκιμοι και αν ολοκληρωθεί επιτυχημένα η δοκιμασία της μοναστικής ζωής, γίνεται η κουρά.

-Και το ανακοινώνεις έτσι; Είσαι σίγουρος; Το έχεις σκεφτεί; Δεν είναι εύκολη η ζωή που θέλεις να ξεκινήσεις. Και ... εμένα, πού θα με αφήσεις; τώρα αποφάσισες να μου το πεις; Διότι, κάτι τόσο δραματικά διαφορετικό αποκλείω να το αποφάσισες εν μία νυκτί. Σωστά;

-Περίπου. Νοιώθω αγαλλίαση όταν διαβάζω την Αγία Γραφή, Νοιώθω ότι έχω τακτοποιήσει τα της κοσμικής μου ζωής και τώρα θέλω να ακολουθήσω μια περισσότερο πνευματική ζωή. Δικαίωμα μου δεν είναι; Δεν μπορώ;

-Φυσικά, υποθέτω ότι μπορείς, επίσης, νομίζω ότι χρειάζεται να υπογράψω ώστε να λυθεί η δέσμευση από πλευράς μου ως συζύγου. Έχεις ρωτήσει; Και στην τελική... εμένα δεν με σκέπτεσαι αν θα ήθελα να είμαστε μαζί; Τι μου λες τώρα; Θα μας τρελάνεις ;

Για μένα ήταν κεραυνός στην ηλιοφάνεια. Είχα παρατηρήσει την ανάγκη του για έναν προσκυνηματικό χώρο στο σπίτι, το παλιό εικονοστάσι των πατρικών και παραδοσιακών σπιτιών μας το είχε εξελίξει, ως ειδήμων, σε κάτι πολύ ιδιαίτερο και ιδιαζόντως ευλαβικό,. Μα από το να είναι ένθεος και ευσεβής μέχρι να γίνει μοναχός είναι μεγάλη απόσταση. Επιπλέον, στο σπίτι του το δωμάτιο που χρησιμοποιούσε ως γραφείο, είχε μετατρέψει σε ησυχαστήριο με αναμμένο καντηλάκι και εικόνες αγιογραφημένες, σωστά έργα τέχνης. Ο χώρος ήταν κατανυκτικός σαν να βρισκόσουν στο πιο γραφικό εκκλησάκι του χωριού.

Και από εκεί ξεκίνησαν οι εσωτερικές αναζητήσεις που για αυτόν ήταν δεσμεύσεις υλικές και αποτρεπτικές για την αγάπη του Θεού και για μένα πρακτικά σήμαινε ότι είμαι ξανά ολομόναχη, σαν την καλαμιά στον κάμπο. Η ακίνητη περιουσία του μοναχού πηγαίνει αυτοδικαίως στην Ιερά Μονή στην οποία θα εγκατασταθεί χωρίς να μπορεί ο ίδιος να κάνει δωρεά ή γονική παροχή ή να λάβει περιουσία από την στιγμή που γίνεται μοναχός. Όλα ανήκουν στην Μονή, τον Ηγούμενο και την Εκκλησία της Ελλάδος ακόμη και αν λάβει περιουσία την οποία δεν μπορεί να μεταβιβάσει, αλλά μόνο να πουλήσει, ενώ το χρηματικό αντίτιμο διαμοιράζεται στην νέα του οικογένεια, δηλαδή την μοναστηριακή. Τακτοποίησε ό,τι ήθελε να μεταβιβάσει πια οριστικά σε εμάς, την Μάρθα, σε εμένα και στα παιδιά μου. Η μονοκατοικία των Νοτίων Προαστίων μεταβιβάστηκε προ μοναστικής ζωής, ένα μέρος από τα μετρητά στην τράπεζα τὰ μετέφερε στην βαπτιστήρα του και σε εμένα και τα λοιπά ακίνητα και μετρητά τα δώρισε στην Μονή.

Επιπλέον, όφειλα σεβόμενη την επιλογή του, να συναινέσω στην απόφαση του ώστε να μην διαταραχθεί η επιθυμία του και η οικογένειά μας, η σχέση μας. Το επιχείρημά του ότι όλα είχαν γίνει όπως ήθελα, είχε τακτοποιήσει την βαπτιστήρα του, τα παιδιά μου κι εμένα και τώρα το όφειλε στον εαυτό του και του όφειλα κι εγώ την αποδέσμευση, είχαν βάση. Μέσα μου όμως δεν μπορούσα να δεχτώ ότι ήθελε να εγκαταλείψει την κανονική ζωή, ήθελε να με εγκαταλείψει.

-Μα ειλικρινά πιστεύεις ότι αυτή είναι η ζωή που σου αξίζει; Να γυρνοβολάς μέρα νύχτα για να φροντίζεις σκύλους και γάτες, να μην έχεις χρόνο για σένα, καμία πνευματικότητα, κανένα όφελος ψυχής;, μου είπε ξαφνικά ένα πρωινό.

Δεν είχα τι να απαντήσω ήταν τόσο καταγιστική η ενημέρωση, η απόφαση, η επιχειρηματολογία του Αντρέα που δυσκολευόμουν να διαχειριστώ τα νέα δεδομένα. Δεν ήξερα σε ποιον να μιλήσω. Ξέχασα τις φίλες μου και τα παιδιά μου και την αδελφή μου, τους λησμόνησα όλους. Εκτός από τον Χάρη. Και του τηλεφώνησα.

-Χαρούλη, πες αλεύρι; Η Στεφανούλα σε γυρεύει. Ρε, γιατί δεν σε παντρεύτηκα; Ξέρεις τι μου ξεφούρνισε ο Αντρίκος; Ότι θέλει να μονάσει, θέλει να γίνει μοναχός, θέλει να κλειστεί σε μοναστήρι για να σώσει την ψυχή του...

-... να, ρε χαζούλα, να η ευκαιρία να σωθούμε όλοι μας, το συζητάς κιόλας; Θα σώσει την ψυχή του, θα σώσει κι εμάς, τι στην ευχή, έξω θα μας αφήσει; Τόσες προσευχές κάπου θα μας βάλει,...με διέκοψε ο Χάρης και έβαλα τα γέλια!

- Λες;

- Λέω, λέω... μακάρι κι εμείς να το αποφασίζαμε, θα ξένοιαζε το κεφάλι μας, διπλά ωφελημένοι. Και μην σκεφτείς ότι είναι εύκολη απόφαση. Έχει αγώνα αυτό που θέλει να κάνει. Είναι σκληρή η ζωή του μοναχού. Αλλά έχει άλλες χαρές. Μπράβο του, μπράβο του, πού είναι να του σφίξω το χέρι.

- Α, καλά...παλαβώσατε όλοι. Απολύτως εγωπαθές συναίσθημα μου φαίνεται. Πού έμπλεξα;

- Κάνεις μέγα λάθος, φιλενάδα. Είναι εξαιρετικά γενναιόδωρη και ταπεινωτική πράξη. Υψηλού επιπέδου απόφαση. Κυρίως για τον Ανδρέα που είναι ένας έξυπνος, καλλιεργημένος, μορφωμένος, επιτυχημένος άνθρωπος. Ένας ωραίος, γοητευτικός άντρας. Δεν εγκαταλείπει κάποιος έτσι ό,τι δημιούργησε για να κόβει ξύλα ή να μαγειρεύει και να καθαρίζει για την κοινότητα των μοναχών. Ξανασκέψου το. Μπράβο του. Θέλει θάρρος να πάρεις μια τέτοια απόφαση.

Και ήρθε η περίφημη ημέρα που ο Ανδρέας ετοιμάστηκε για την Ιερά Μονή Παναγίας Παραμυθιάς στην Ρόδο. Στην άκρη της Ελλάδας! Πού βρήκε αυτό το Μοναστήρι ένας Θεός ξέρει. Μάζεψε δυο βιβλία, ένα μαύρο τζιν και ένα μαύρο μακό μπλουζάκι και εξαφανίστηκε! Σε μια τσάντα σχολική για εφήβους, μονόχρωμη μαύρη και αυτή. Περιφρόνησε αρώματα, αποσμητικά, πανάκριβα ρούχα, κοστούμια, πουκάμισα, ρολόγια, ακόμη - ακόμη και τον πίνακα που είχε αγοράσει από συλλέκτη του Μονέ! Ποιος; Ο Ανδρέας Πελεκάνος που όταν τον γνώρισα ήθελα να του πω ότι θα του ταίριαζε το Παγώνης γιατί καμάρωνε και περπατούσε τόσο περήφανα που δεν υπήρχε άνθρωπος να μην τον καμαρώσει και να τον θαυμάσει. Είχε τόσο πολύ ταπεινώσει τον εαυτό του, είχε τόσο τέλεια απεξαρτηθεί από κάθε τι υλικό, που ούτε έριξε καν ένα τελευταίο βλέμμα στον πίνακα του Μονέ. Ήταν τόσο εθισμένος στον πίνακα που πρώτα έλεγε καλημέρα στον Μονέ και μετά σε μένα όταν κοιμόμασταν μαζί. Και το θλιβερό για μένα είναι ότι ο Ανδρέας κοιμόταν στην Φιλοθέη όλο και πιο συχνά, αφού τα παιδιά έλειπαν στο εξωτερικό. Και τον είχα τόσο συνηθίσει.

Και ξαφνικά και διανύοντας πια την δευτερότροπη εφηβεία μου - είχα πατήσει τα 50 - ξαναήμουν μόνη. Είχα υπογράψει, είχα συναινέσει δηλαδή, στην νέα ζωή του Ανδρέα, έτσι έπρεπε να γίνει ώστε να τον κάνουν αποδεκτό ως δόκιμο μοναχό στην Ιερά Μονή, τον

επισκεπτόμουν μια φορά το δίμηνο, τον έβλεπα ήρεμο, χαρούμενο, ευτυχισμένο, μια θάλασσα καλοσύνης κι γαλήνης εξέπεμπαν από τα μάτια του. Ο χώρος του Μοναστηριού ήταν απεριγράπτα όμορφος, πολλές γάτες ζούσαν εκεί, η ομορφιά του Μοναστηριού και της Αγίας Εικόνας της Παναγιάς με τον Χριστό που Του κρατά το χεράκι ήταν επιβλητική και δημιουργούσε ευφορία ψυχική και πνευματική. Τον κατανόησα. Τον θαύμασα, τον αγάπησα ακόμη περισσότερο. Και κάπου τον ζήλεψα, γιατί είχε βρει την γαλήνη που αποζητούσε μια ζωή. Ζούσε χωρίς άγχος και σε τόσο ήρεμο περιβάλλον που επικοινωνούσε πρακτικά και νοητικά με το Θείο. Αν αυτό δεν είναι ευτυχία, τι είναι;

...άλλος γάμος...

Η κουρά του Ανδρέα έγινε τρία χρόνια αργότερα αφού είχε προηγηθεί το απαραίτητο χρονικό διάστημα δοκιμασίας του μοναχού. Ο Ηγούμενος της Μονής δεν λησμονούσε ποτέ να μου τονίζει ότι έναν σπουδαίο μοναχό κέρδισε η ιεροσύνη και μου αξίζουν συγχαρητήρια που ταπεινώσα τον εαυτό μου για την πνευματική επιθυμία του Ανδρέα. Δεν ένοιωσα ποτέ ότι ταπεινώθηκα για χατήρι του Ανδρέα, ένοιωσα ότι προδόθηκα. Και από Ανδρέας ονομάστηκε Μοναχός Στέφανος. Όταν κάποιος εγκαταλείπει την κοσμική ζωή και προσαρτάται στην Εκκλησία, αναβαπτίζεται και παίρνει νέο όνομα. Ο Ηγούμενος του πρότεινε ως νέο όνομα το Στέφανος κι εκείνος το δέχτηκε με χαρά. "Θα γιορτάζουμε μαζί με την Στεφάνια μου", είχε πει και αμέσως ζήτησε συγχώρεση από τον Ηγούμενο. "Δεν πειράζει παιδί μου, του απάντησε, είναι τιμή σου να αγαπάς τους ανθρώπους που ζήσατε μαζί και που συναίνεσαν να είσαι σήμερα κοντά μας".

Γεγονός είναι ότι η Ανδρέας ήταν πάντα ένθεος μα χωρίς υπερβολές και δογματισμό. Στο σπίτι της Φιλοθέης είχα πάντα το εικονοστάσι το οποίο ο Ανδρέας εξέλιξε σε χώρο προσκυνηματικό και προσευχητικό. Αγόρασε καντηλάκι από φυσικό γυαλί, διατηρούσε το Άγιο Φως της Αναστάσεως όλο τον χρόνο και από εκεί άναβε ο ίδιος καθημερινά το καντηλάκι, λιβάνιζε καθημερινά και πολλές φορές δυο και τρεις φορές την ημέρα, έμαθε και με έμαθε να φτιάχνουμε πρόσφορα για την Κυριακάτικη λειτουργία και ήταν πάντα παρών! Δεν είχε χάσει ούτε μία Κυριακή τον εκκλησιασμό του. Και στο τέλος έγινε συνήθεια και τον ακολουθούσα με μισή χαρά και άλλη μισή όρεξη. Πάντως εκκλησιαζόμουν κι εγώ μαζί του. Αλλά από αυτό μέχρι τον Μοναχισμό... πολύς ο δρόμος και απρόσμενος για μένα.

Η ιστορία που διαβάζετε ξεκίνησε το 1992. Σήμερα που διανύουμε την τρίτη δεκαετία του 21ου αιώνα η ζωή της Στεφανίας έχει μπει σε μια τροχιά που δεν την φανταζόμουν. Ζω μόνη στην μονοκατοικία της Φιλοθέης, ο Ανδρέας που έγινε Οσιολογιώτατος Στέφανος διαβιεί στην Ιερά Μονή Παραμυθιάς στην Ρόδο, τα παιδιά μου ζουν στο Λονδίνο και δεν σκοπεύουν να επιστρέψουν στην Ελλάδα, η Μάρθα η βαπτιστήρα του Ανδρέα έγινε κτηνίατρος και τα διαμερίσματα του πρώτου ορόφου της δωρεάς του Ανδρέα έγιναν κλινική μικρών ζώων τα οποία φροντίζουμε μαζί κάνοντας επισήμως και υιοθεσίες άνευ οικονομικού κόστους των αδέσποτων σκύλων και γατών που περισυλλέγουμε από διάφορες γειτονιές της Αθήνας, ενώ συχνά τις γατούλες τις φροντίζουμε και τις

μεταφέρουμε στο μοναστήρι της Παναγίας όπου μονάζει ο Ανδρέας στο νησί του, δηλαδή ο Μοναχός Στέφανος. Ο νονός της Μαρθούλας που στάθηκε αφορμή για να γνωριστώ με τον Ανδρέα τον οποίο παντρεύτηκα και "χώρισα" όταν ο ίδιος θέλησε να αφιερωθεί στον Θεό. Και σήμερα αυτό το πνευματικό παιδί του αγαπημένου μου τέως συζύγου είναι σαν δικό μου παιδί και συνεννοούμαι μαζί της πιο καλά από τα φυσικά μου παιδιά.

Τα συναισθήματά μου ακόμη και σήμερα είναι ανάμεικτα. Βαριέμαι τα ντουβάρια της Φιλοθέης, χαίρομαι που η Μάρθα είναι σαν δικό μου παιδί ακολουθώντας τα βήματα που ήλπιζα να ακολουθήσουν τα παιδιά μου όχι επαγγελματικά μα τουλάχιστον να τα ζω όπως θα ήθελα, βρίσκω χαρά στην περιθαλψη των αδέσποτων και στην φροντίδα του ιατρείου μου και προγραμματίζω ταξίδια εναλλάξ σε Λονδίνο και Ρόδο για να μην χάσω επαφή με του ανθρώπους που αγαπώ. Τον Μάνο δεν τον είδα ποτέ ξανά, μα μάθαινα από κοινούς γνωστούς ότι είχε πέσει στην λούμπα με την κοκοτίτσα που τον χώρισε και τον ξεβράκωσε οικονομικά, γεγονός που για πολλούς ήταν φυσική κατάληξη και δικαιοσύνη. Τον Παύλο συνάντησα μία φορά τυχαία στο Σύνταγμα αισθητά γερασμένο και αιωνίως μόνο και ανικανοποίητο, η Μπέττυ συνέχιζε να με αποκαλεί "το κορίτσι για τα χαλιά;", η Μελένια η γραμματέας μου είναι το δεξί μας χέρι σε Φιλοθέη και Νότια Προάστια καθώς βολτάρει στην Αθήνα και σώζει αδέσποτα κατοικίδια, ενώ τον Χάρη, τον κολλητό μου από την εφηβεία μου... Αυτόν τον συναντώ σχεδόν κάθε εβδομάδα στο κλασικό καφέ του Παγκρατίου με την μαστίχα υποβρύχιο και τον ελληνικό καφέ στο μπρίκι.

Συζητάμε πάντα για τα πάντα και πάντα καταλήγουμε στην διαπίστωση και των δύο: *"Αν είχαμε παντρευτεί οι δυο μας, όλα θα ήταν αλλιώς..."*

Και ίσως καλύτερα για όλους. __

Η Ωραιοζήλη Τζίνα Δαβιλά είναι Θεολόγος με Msc στο ΕΚΠΑ στο τμήμα “Η Θεολογία στον Σύγχρονο Κόσμο” και ειδίκευση “Εκκλησία, διαθρησκευτικό διάλογος και διεθνείς σχέσεις”. Έκανε φροντιστήρια μαθήματα στο μάθημα της έκθεσης σε υποψήφιους φοιτητές για δυο δεκαετίες και συνεχίζει να απασχολείται ως αρθρογράφος/ραδιοφωνική παραγωγός/εκδότρια του iPorta.gr. Επίσης, έχει συγγράψει δύο βιβλία: “Δρ Αναστάσιος Πλατής, ο ψυχιάτρος, ο πολιτικός, ο άνθρωπος” (2018, βιογραφία αυτοέκδοση του βιογραφούμενου) και την νουβέλα “Εξομολόγηση σε δέκα πράξεις” (2020, εκδόσεις Φίλντισι, δεν διατίθεται πλέον ο τίτλος). Σήμερα ασχολείται με το διδακτορικό της και κατα καιρούς με την επιμέλεια και συγγραφή βιβλίων ως βιογράφος. Γεννήθηκε στην Αθήνα και έλκει καταγωγή από την Ανδρίτσaina και την Τρίπολη. Ζει και εργάζεται όπου νιώθει ηρεμία και εμπιστοσύνη.